

Дигнахъ го двама момци,
Той отъ болѣсть вика;
Нъ нечувѣтъ тѣзъ юнаци —
Носіѣтъ го, като киткѣ
Турихъ го на колѣ-тѣ
И сичко прибрахъ,
И до Ненча идѣтъ двата,
Тихо му казахъ:
„Хайде и ты да ся качишь —
„Не трѣба забава,
„Ханд' полека да ся дигнешъ,
„Ил' да хванимъ двама?
А пѣкъ Ненчо гы поглѣдна,
Нѣкакъ си чюмерно,
И сърдито имъ продума:
„Я си стойте мирно!..
„Азъ умирамъ, нъ не сѣдамъ
„Болѣнъ да мя носіѣтъ;
„Душѣ-тѣ си сега изваждамъ
„Тукъ, сички да видіѣтъ!..
„Носете го, кѣдѣ щете,
„Тогозъ кръвопія,
„А меня мя оставете:
„Азъ щѣ вы намѣриѣ.

XLII.

Повезохъ масторъ Добря,
На рѣцѣ го возіѣтъ;
Дѣдо Димо ся позапрѣ,
Догдѣ да зиминѣтъ.
„Хайде, Ненчо, пополека
„До насъ да отидимъ,
„Азъ щѣ да ви найдѣмъ лѣка,
„Само в' насъ да стигнимъ.
— „Вы идете дѣдо Димо,
„Азъ самъ-си щѣ додѣмъ
„Полегичка — то е рано,
„Какъ да е — азъ идѣмъ.